

giftsvæksten siden 1989 kan henføres til boligydelse til ældreboliger, som efter ældreboligreformen (1987) og plejeboligreformen (1996) omfatter en del af de udgifter, der i gamle dage blev kaldt plejhjemsudgift. For at sikre pensionister økonomi til gode og sunde boliger og til adgang i ældreboliger, der ofte er af nyere dato og derfor ikke hører til i den billigste ende, har man prioriteret boligydelsen, så de havde råd. Der er overført midler fra Den Sociale Pensionsfond for at sikre økonomi til projektet, og der har været en indirekte besparelse at hente på andre fronter: Plejhjemsbyggeriet.

At argumentere med det stigende antal ældre fører jo direkte til spørgsmålet, om den logik skal overføres på andre områder: Har vi kun råd til folkeskolen, hvis der ikke er for mange børn, til hospitaler, hvis der ikke er for mange syge, eller til ministerpensioner, hvis der ikke er for mange ministre?

Den enkelte har ringe mulighed for at kompensere for, at man tilhører en stor gruppe.

Opfordringen til at tænke boligøkonomisk står i skrigende modsætning til de muligheder, boligmarkedet giver. Samtidig har regeringen indført en kvote for boligbyggeriet, der ligger på under det halve af, hvad der blev bygget i de sorteste år under den borgerlige regering.

Det hænger ganske simpelt ikke sammen og kan kun forstås ud fra forklaringen, at politikken på området lægges i Finansministeriet og ikke i By- og Boligministeriet, hvor man må forvente, at embedsmænd og ministre har indblik i de faktiske forhold på området.

Et andet mindretal inden for mindretallet (Enhedslistens medlem af udvalget) mener, at reformforslaget af boligstøtten fremstår så asocialt og med så stor social slagside, at følgerne af forslaget vil medføre alvorlige konsekvenser for de svageste grupper i samfundet. Her tænkes især på pensionisterne, de enlige forsørgere og de studerende.

Beskæringerne vil nemlig ikke bare ramme folk med en høj indkomst eller pensionister med formue. Beskæringerne vil ramme alle, og sparkekniven vil gå hårdest ud over grupper med små indkomster.

Under udvalgsbehandlingen har by- og boligministeren ved sine besvarelser direkte bekræftet dette ved beregninger foretaget af en lang række brugergrupper, uden at disse beregninger synes at have gjort synderligt indtryk på flertallet.

Enhedslisten må konstatere, at lovforslaget i sin konkrete form har nogle konsekvenser, som er stik imod de hensigter med reformforslaget, som regeringen ellers har givet udtryk for. Dette illustreres fortrinligt ved by- og boligministerens svar i Folketingets spørgetid den 25. november 1998: »Den almindelige folkepensionist, hvad enten folkepensionisten er gift eller alene, vil ikke opleve noget tab som konsekvens af det her lovforslag, og det er (der) meget præcist redegjort for både i en teknisk gennemgang i udvalget og med de spørgsmål, der er stillet.«

Førtidspensionister og unge på SU vil blive tvunget ud i umulige økonomiske overvejelser uden nogen reel løsning. For den første gruppes vedkommende skal man være opmærksom på, at en del af disse ikke vil være i stand til at skaffe sig en ekstra indkomst af helbredsmæssige årsager. For den anden gruppes vedkommende ligger der fra regeringens side et massivt pres i retning af at gennemføre uddannelserne på kortest mulig tid. Det vil ikke kunne lade sig gøre, når SU-modtagere skal ud at skaffe et job for at få råd til huslejen.

Den store udgift til boligydelse er en direkte følge af den politik, der i en årrække har været fremherskende i forhold til de ældre: Længst muligt i eget hjem. Dette har medført en nedprioritering af plejhjemsbyggeriet, der har været sat i stå siden slutningen af 80'erne. For at sikre at pensionister har økonomi til bo i gode og sunde boliger og for at sikre dem mulighed for at flytte i en ældrebolig, der ofte er af nyere dato og derfor ikke hører til i den billigste ende, har man prioriteret boligydelsen. Der er overført midler fra Den Sociale Pensionsfond for at sikre økonomi til projektet, og der har været en indirekte besparelse at hente på andre fronter: Plejhjemsbyggeriet.

Der er ingen tvivl om, at pensionister som gruppe betragtet kommer i store vanskeligheder efter reformen, og der er i denne lovproces argumenteret himmelråbende uansvarligt og helt på tværs af de faktiske forhold for de ældre.

Eksempelvis at argumentere med den økonomiske konsekvens af det stigende antal ældre fører jo direkte til spørgsmålet, om den logik skal overføres på andre områder: Har vi kun råd til folkeskolen, hvis der ikke er for mange børn, til hospitaler, hvis der ikke er for mange syge, osv.?

Den enkelte har ingen mulighed for at kompensere for, at man tilhører en stor gruppe.